

Arrest

nr. 245 454 van 4 december 2020
in de zaken RvV X / IV - RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X
                      3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 7 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 12 april 2019. Tweede verzoeker en derde verzoekster, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 16 april 2019.

1.2. Op 13 november 2019 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 20 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. G.D.V.Z.Y. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 28 januari 1974 in Sonsonate in El Salvador. In 1990 huwde u met C. R. V. J.. Sinds een vijftiental jaar zijn jullie uit elkaar, jullie zijn niet officieel gescheiden. Samen hebben jullie twee kinderen, J. D. V. G. (X) en C. Ro. V. G.(1710827). U heeft nog een minderjarige zoon, D. E. G. F., uit een andere relatie. U heeft gewerkt als leidinggevende in een farmaceutisch bedrijf voor schoonheidsproducten tot in 2007. Vervolgens werkte u als verkoopster van gsm's en heeft u in een drogist gewerkt waar en medicatie werd gemaakt. Sinds 2014 bleef u thuis en zorgde u voor uw jongste zoon en uw kleindochter. De laatste zes jaar voor uw vertrek heeft u in Soyapango gewoond.

In 2007, toen u in Lourdes woonde, kwam u op straat, M., een zestienjarig meisje uit Guatemala tegen dat aan het wenen was aan een bushalte. Ze was op straat gezet. Ze woonde in bij een vrouw die haar uitbuitte. U nam haar mee naar de politie. De politie vroeg of u onderdak wilde verlenen aan M. totdat zij de zaak onderzocht hadden. U stemde in en het meisje verbleef ongeveer twee maanden bij u. Vervolgens werd ze overgebracht naar een tehuis voor minderjarigen en bracht de politie haar terug naar Guatemala. U was in tussentijd in contact met twee detectives die de familie van M. hebben opgespoord. Kort nadat het meisje naar het tehuis werd gebracht, kwamen er twee bendeleden naar uw huis om u af te persen. Ze vroegen u 1000 dollar tegen de week erna omdat u aan het werk was en goed geld zou verdienen. U heeft enkele spullen verkocht en die 1000 dollar betaald. Enkele weken later vroegen ze opnieuw 1000 dollar en u werd bedreigd indien u dit niet zou betalen. U besloot te vertrekken. U stuurde uw kinderen naar hun vader en u verhuisde met uw jongste zoon, die toen nog een baby was, naar een nicht in La Trinidad. Nadien woonde u Huizucar en Ciudad Arse tot uw kinderen u vertelde dat u bij hen in Ilopango kon komen wonen. In 2008, toen u in Huizucar woonde, kwamen de twee detectives opnieuw naar u op zoek. Ze wilden dat u ging getuigen op het proces tegen deze vrouw die M. had uitgebuit. U werd opgehaald, naar de rechtszaal gebracht en u sprak uw getuigenis uit. Vervolgens werd die vrouw veroordeeld tot veertig jaar gevangenisstraf.

Op 3 maart 2019 kwam u in een winkelcentrum een oude bekende tegen uit Lourdes. Jullie spraken met elkaar en wisselde gegevens uit. U gaf haar uw nieuw gsm-nummer. Rond vijf uur in de namiddag werd u opgebeld door een onbekende en werd u bedreigd. U werd uitgemaakt voor hond en er werd gezegd dat ze niet vergeten waren wie u jaren geleden had mee helpen veroordelen en dat u en uw familie er nu de gevolgen van zouden dragen. U was bang en vernietigde meteen uw simkaart. Op 13 maart 2019 bent u een klacht gaan indienen op het politiekantoor van Lourdes omwille van deze telefonische bedreiging. Op aanraden van uw dochter J. D. V. G. (1915961B), uw schoonzoon M. D. J. A. G. (1915961) besloot u het land te verlaten en naar België te reizen, om er uw zoon V. G., C. R. (1710827) die El Salvador begin 2017 verliet en in 2017 in België werd erkend als vluchteling.

Op 8 april 2019 verlieten u samen met uw dochter, uw schoonzoon en uw minderjarige zoon El Salvador. Op 9 april 2019 kwamen jullie aan in België, waar jullie op 12 april 2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw minderjarige zoon, uw identiteitskaart en een aangifte van bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor vervolging naar aanleiding van uw getuigenis op een proces tegen een vrouw over uitbuiting en mensenhandel in 2008 (CGVS1915865, p. 6). U hebt evenwel geenszins een gegronde vrees aannemelijk gemaakt die verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten gevolge van hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. In uw geval kan een vrees als gevolg van uw getuigenis immers op zich niet volstaan om te besluiten dat er sprake is van een link met het criterium 'politieke overtuiging' van de Conventie. Niet iedereen die informatie geeft over criminele activiteiten of getuigenissen aflegt zal immers automatisch gepercipieerd worden als zijnde tegen de georganiseerde misdaadbendes op een zodanige manier dat er een link is met een toegeschreven politieke overtuiging. Evenmin is er een verband met het behoren tot een sociale groep, aangezien u niet kan aantonen dat er sprake is van een aangeboren kenmerk of een gemeenschappelijke achtergrond, noch dat deze groep cumulatief genomen als afwijkend zou worden beschouwd. De door u aangehaalde motieven voor uw verzoek om internationale bescherming, zijn aldus vreemd aan de Conventie.

Bovendien wordt er opgemerkt dat uw verklaringen over dit proces vaag en weinig doorleefd zijn gebleken. Zo weet u niet wat de naam is van de vrouw die werd veroordeeld (CGVS1915865, p. 11). Dit is opmerkelijk aangezien u verklaarde dat u op het proces werd opgeroepen om te getuigen tegen haar en des te meer daar ook uit de door u neergelegde klacht blijkt dat het om een buurvrouw van u ging (CGVS1915865, p. 16). U weet evenmin tot welke bende deze vrouw precies behoort. U meent uiteindelijk dat het MS bendeleden waren, de rivaliserende bende van bende 18 maar ook hier kan u dit niet met zekerheid stellen (CGVS 1915865, p. 14 – zie ook verder).

Verder kan u niet vertellen voor welke instanties de detectives werkten die u hadden overtuigd om aan dit proces mee te werken (CGVS1915865, p. 9, 10). U herinnert zich niet wanneer precies de zitting in de rechtbank was, noch waar het proces precies werd gevoerd. U weet enkel te zeggen dat het ergens in 2008 was. U denkt dat het de rechtbank in Santa Tecla was, maar zegt dit niet zeker te weten. Uw bewering dat u dit niet met zekerheid weet omdat u door de detectives naar daar werd gevoerd is geen afdoende verklaring. U weet evenmin of er iets omtrent dit proces in de media is verschenen (CGVS1915865, p. 11). Dergelijke vage en ontoereikende verklaringen over het proces waarbij u als getuige zou zijn betrokken geweest en dat de oorzaak is van u beweerde problemen met bendeleden, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde verklaringen en vrees in El Salvador.

Voorst dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen die u als gevolg van uw betrokkenheid in deze zaak zou hebben verkregen niet overtuigen. Zo stelt u dat uw problemen begonnen zijn in 2007 in Lourdes nadat u M., een Guatemalteeks meisje dat het slachtoffer was van uitbuiting, had opgevangen. Ook in de door u neergelegde klacht wordt vermeld dat u sinds 2007 het slachtoffer werd van bendeleden omwille van uw aandeel in deze zaak. Wat betreft de bedreigingen waarvan u in 2007 zou geweest zijn verklaarde u op het CGVS dat even nadat u het meisje had opgevangen twee bendeleden om 1000 dollar kwamen vragen. Voorts verklaarde u dat deze twee bendeleden tegen u zeiden dat u werkte en geld verdiende en dat u het daarom moest kunnen betalen (CGVS1915865, p. 9). U heeft dat geld betaald en toen ze een tweede keer opnieuw om geld kwamen vragen, besloot u te vertrekken (CGVS1915865, p. 10). Gevraagd of u nadien nog op een andere manier werd bedreigd of lastig gevallen door bendeleden, antwoordde u dat u bang was dat ze u in de gaten hielden maar dat er verder niets is gebeurd (CGVS1915865, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt hoe dan ook niet dat deze afpersing door twee bendeleden gelinkt is aan de hulp die u aan M. had geboden. Op de vraag waarom u denkt dat er een link is tussen beide stelde u enkel dat het bendeleden waren en dat er bij die vrouw die M. uitgebuit en op straat had gezet ook bendeleden over de vloer kwamen (CGVS 1915865, p. 10). Dat deze afpersing plaatsvond nog voordat u getuigd had op het proces tegen die vrouw - het proces vond pas in 2008 plaats - is evenzeer opmerkelijk (CGVS 1915865, p. 11).

Bovendien legden u, uw dochter en schoonzoon ook tegenstrijdige verklaring af over de bedreigingen die u in het verleden heeft gekregen. Waar u het heeft over afpersing, verklaarde uw dochter dat u in 2007 dreigbrieven kreeg die onder uw deur werden geschoven (CGVS 1915961B, p. 8). Nadat er aan uw dochter verschillende keren werd gevraagd om meer te vertellen over die bedreigen, kon zij niet meer vertellen dan dat u bedreigd werd en u daardoor uw huis heeft verlaten (CGVS 1915961B, p. 9). Dat u gedurende uw gehele gehoor geen melding heeft gemaakt van het feit dat u ooit dreigbrieven zou hebben gekregen, en dat uw dochter geen melding maakt van het feit dat u werd afgeperst, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw schoonzoon, M. D. J. A. G., verklaarde bovendien geen weet te hebben van het feit dat u in het verleden, dus voor de dreigtelefoon van 2019, reeds persoonlijk contact zou hebben gehad met bendeleden of dat u reeds in het verleden benaderd werd door bendeleden (CGVS 1915961, p. 7-8).

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over de bende die u zou bedreigd hebben. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat de veroordeelde vrouw banden had met de bende 18 en dat de bendeleden die u kwamen afpersen, deel uitmaakten van de bende 18 (vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter niet te weten bij welke bende deze vrouw of de mannen die u kwamen afpersen zaten (CGVS 1915865, p. 10). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dan weer dat de mareros (bendeleden) die banden hadden met de veroordeelde vrouw normaal gezien MS-bendeleden zouden moeten zijn, de rivaliserende bende van bende 18 (CGVS 1915865, p. 14). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de bendeleden die u meerdere malen zouden hebben bedreigd en afgeperst, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Tenslotte kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen over het feit dat u een klacht bent gaan neerleggen naar aanleiding van het dreigtelefontje dat u op 3 maart 2019 zou hebben gekregen. U stelt dat u in het verleden uit Lourdes zou zijn gevlucht uit angst voor de bendeleden uit die wijk, en dat er sinds dat u daar weg bent er niets meer gebeurd is (CGVS1915865, p. 10-11). Het roept dan ook vragen op dat u twaalf jaar later omwille van een enkele dreigtelefoon van een onbekende die verwees naar de vrouw uit Lourdes die u heeft helpen veroordelen, naar Lourdes zou teruggaan en dit enkel en alleen om klacht neer te leggen (CGVS1915865, p. 7). U verklaarde dat u de klacht niet in Soyapango durfde neer te leggen uit schrik om gezien te worden door bendeleden (CGVS1915865, p. 7). Dat u dat in de plaats dan maar in Lourdes bent gaan doen, daar waar al uw problemen zouden zijn begonnen en waarvan u in het verleden bent weggevlucht, houdt geen steek.

Bovendien stemmen uw verklaringen op het CGVS over de bedreigingen die u kreeg niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde klacht. Zo verklaarde u dat u na uw ontmoeting met een oude bekende uit Lourdes waaraan uw telefoonnummer doorgaf slechts één keer telefonisch bedreigd werd, terwijl in de klacht sprake is van meerdere bedreigingen (CGVS1915865, p. 12, 16). Ook dit tast de algemene geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador heeft verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, het paspoort van uw zoon en uw identiteitskaart hebben louter betrekking op jullie identiteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De klacht is een weergave van uw eigen verklaringen. Zoals eerder werd opmerkt zijn uw verklaringen vermeld in deze klacht niet eensluidend met uw verklaringen afgelegd op het CGVS. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf hebben documenten niet het vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisereerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Uit uw verklaringen blijkt overigens geen enkele band tussen de door u aangehaalde asielmotieven en die van uw zoon V. G., C. R. die El Salvador begin 2017 verliet en in 2017 werd erkend als vluchteling. Hetzelfde geldt voor uw zus G., S. M. die in 2014 een verzoek tot internationale bescherming indiende en in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend (CGVS, 1915865 p.6).

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie

Met de opmerkingen en grammaticale verbeteringen van uw advocaat bij het gehoorverslag werd rekening gehouden. Deze doen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Tenslotte wordt er opgemerkt dat er ook ten aanzien uw dochter J. D. V. G. (1915961B) en uw schoonzoon, M. D. J. A. G. (1915961) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing t.a.v. A. G., M. D. J. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 19 april 1988 in Chalatenango in El Salvador. In 2008 bent u naar San Salvador getrokken, op zoek naar werk. U woonde hier in bij een tante.

Op 15 augustus 2015 huwde u met echtgenote V. G., J. D. (1915961B). Samen kregen jullie een dochter, A. D. A. V.. De laatste twee tot drie jaar voor uw vertrek woonde u samen met uw echtgenote, dochter, schoonmoeder en schoonbroer in Soyapango. U heeft tot in maart 2019 in de Subway gewerkt. U gaf uw ontslag voor uw vertrek naar België.

Op 3 maart 2019 kwam uw schoonmoeder in een winkelcentrum een oude bekende tegen uit Lourdes. Ze spraken met elkaar en wisselde gegevens uit. Uw schoonmoeder gaf haar nieuw gsm-nummer aan die vriendin. Rond vijf uur in de namiddag werd uw schoonmoeder opgebeld door een onbekende en werd uw schoonmoeder en haar hele familie bedreigd. Het had alles te maken met het feit dat uw schoonmoeder vroeger een meisje had gered en was gaan getuigen in de rechtszaak tegen een vrouw die handelde in kinderen. Deze vrouw had banden met een bende. Tijdens dit telefoongesprek werd uw schoonmoeder uitgemaakt voor perra (hond). Uw schoonmoeder vernietigde vervolgens meteen de simkaart. Op 13 maart 2019 is uw schoonmoeder een klacht gaan indienen op het politiekantoor van Lourdes omwille van deze telefonische bedreiging.

Op 8 april 2019 verliet u samen met uw schoonmoeder, G. D. V., Z. Y. (19/15865), uw echtgenote V. G., J. D. (1915961B), uw minderjarige schoonbroer en uw minderjarige dochter El Salvador. Jullie besloten om naar België te komen, waar uw schoonbroer, V. G. C. R. (1710827), in 2017 werd erkend als vluchteling. Op 9 april 2019 kwamen jullie aan in België, waar jullie op 12 april 2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart en het paspoort van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich baseert op dezelfde problemen als die van uw schoonmoeder, G. D. V. Z. Y. (19/15865). Uzelf heeft nooit problemen gekend met de autoriteiten in El Salvador, noch met bendeleden (CGVS1915961, p. 6, 10). U heeft, afgezien van enkele overvallen, geen andere problemen gekend in El Salvador (CGVS1915961, p. 6). In hoofde van uw schoonmoeder werd een weigeringsbeslissing genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich derhalve op. De beslissing van uw schoonmoeder is gebaseerd op volgende motieven:

(...) (idem motivering bestreden beslissing G. D. V., Z. Y.)”.

De bestreden beslissing t.a.v. V. G., J. D. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 9 juli 1991 in La Libertad in El Salvador. U bent afwisselend bij uw vader en uw moeder opgegroeid in Lourdes, Illopango en Soyapango.

In 2007 hielp bood uw moeder ongeveer een maand lang onderdak aan M., een meisje uit Guatemala dewelke het slachtoffer was geworden van mensenhandelaarster. Uw moeder werd opgeroepen als getuige in de rechtszaak tegen deze vrouw. Als gevolg hiervan werd uw moeder schriftelijk bedreigd door bendeleden. Uw moeder stuurde u en uw broer Carlos naar uw vader en verhuisde zelf enkele keren om haar belagers te ontlopen.

Op 15 augustus 2015 huwde u met M. D. J. A. G.. Samen kregen jullie een dochter, A. D. A. V.. De laatste twee tot drie jaar voor uw vertrek woonde u samen met uw echtgenoot, dochter, moeder en kleine broer in Soyapango. U heeft tot eind december 2018 in de Subway gewerkt. Erna ging u aan de slag in de zaak van uw vader.

Op 3 maart 2019 kwam uw moeder in een winkelcentrum een oude bekende tegen uit Lourdes. Ze spraken met elkaar en wisselde gegevens uit. Uw moeder gaf haar nieuw gsm-nummer aan die vriendin. Rond vijf uur in de namiddag werd uw moeder opgebeld door een onbekende en werd uw moeder en haar familie bedreigd. Uw moeder werd uitgemaakt voor hond. Er werd gezegd dat ze niet vergeten waren wie zij jaren geleden had mee helpen veroordelen en dat zij en haar familie er nu de gevolgen van zouden dragen. Jullie waren bang. Uw moeder vernietigde meteen de simkaart. U belde uw vader en uw broer om hen te vertellen wat er gebeurd was. Op 13 maart 2019 is uw moeder een klacht gaan indienen op het politiekantoor van Lourdes omwille van deze telefonische bedreiging.

Op 8 april 2019 verliet u samen met uw moeder, G. D. V., Z. Y. (19/15865), uw echtgenoot M. D. J. A. G. (1915961), uw minderjarige broer en uw minderjarige dochter El Salvador. Jullie besloten naar België te reizen om er uw broer, V. G. C. R. (1710827), die El Salvador begin 2017 verliet en in 2017 in België

werd erkend werd als vluchteling, te vervoegen. Op 9 april 2019 kwamen jullie aan in België, waar jullie op 12 april 2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart en het paspoort van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich baseert op dezelfde problemen als die van uw moeder, G. D. V., Z. Y. (19/15865). Uzelf heeft nooit problemen gekend met de autoriteiten in El Salvador, noch werd u ooit persoonlijk aangesproken of bedreigd door bendeleden (CGVS1915961B, p. 6). U heeft geen andere problemen gekend in El Salvador (CGVS1915961B, p. 6). In hoofde van uw moeder werd een weigeringsbeslissing genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich derhalve op. De beslissing van uw moeder is gebaseerd op volgende motieven:

(...) (idem motivering bestreden beslissing G. D. V., Z. Y.)”.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers drie afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummer 242 975, 242 976 en 242 977 en dat de verzoekschriften betreffende rolnummers 242 976 en 242 977 integraal verwijzen naar het beroep met rolnummer 242 975. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekschriften in de drie beroepen identiek zijn en de tweede en derde verzoekers zich wat hun vluchtmotieven betreft, volledig baseren op de vluchtmotieven van eerste verzoekster en de door haar neergelegde documenten, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de drie vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de drie vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij argumenteren vooreerst dat verwerende partij niet ontkent dat de criminele bendes een groot probleem vormen in El Salvador. Zij betwisten dat hun relaas “*vaag en weinig doorleefd*” zou zijn. Eerste verzoekster kende de vrouw tegen wie ze heeft getuigd niet persoonlijk, en kan er daardoor niet veel informatie over geven. Ze weet niet tot welke bende deze vrouw behoort maar heeft een groot vermoeden dat het MS is, en dit heeft ze ook verklaard op het CGVS. Aangezien de feiten van dertien jaar geleden dateren, is het niet vreemd dat eerste verzoekster zich niet veel details herinnert van het proces en is het onredelijk dit van verzoekster te verwachten.

Eerste verzoekster kan niet met zekerheid zeggen dat de twee gebeurtenissen, met name het gebeuren rond M. en de afpersing in Lourdes met elkaar te maken hebben, maar vermoedt dit wel doordat de opeenvolging van de feiten merkwaardig is. Ze werd specifiek geviseerd omdat ze goed haar brood verdiende en vermoedt dat de bendeleden niet wisten wie haar vader was. Sowieso kan ze geen sluitende antwoorden geven wat betreft het doen en laten van de bendeleden, en enkel vertellen wat haar is overkomen.

Betreffende de vermeende tegenstellingen tussen de verklaringen van verzoekers over de bedreigingen die eerste verzoekster heeft ontvangen, voeren ze aan dat tweede verzoekers en derde verzoekster de feiten niet persoonlijk hebben meegemaakt en enkel weten wat eerste verzoekster hierover verteld heeft. Het is dan ook mogelijk dat zij bepaalde zaken verkeerd hebben begrepen en niet correct navertellen.

Voor wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekster bij Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS over de bende die haar zou hebben bedreigd, stelt ze dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans kreeg om alles uit te leggen, telkens werd onderbroken en meegedeeld dat zij op het CGVS de kans zou krijgen om alles in detail uiteen te zetten. Zij volhardt dan ook in haar verklaringen op het CGVS.

Aangaande het feit dat eerste verzoekster klacht ging indienen in Lourdes, waar zij bedreigingen van bendeleden ontvluchtte, voert ze aan dat zij de klacht daar moest gaan neerleggen omdat de feiten zich daar hadden afgespeeld en zij ook veel angst had om klacht neer te leggen in Soyapango, omdat er in deze stad erg veel bendeleden zijn die de mensen controleren.

Uit de motivering blijkt volgens verzoekers hoe onredelijk verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van hun asielaanvraag. Haar leven is in gevaar omdat zij tientallen keren deelnam aan manifestaties en omdat ze er op heden gezocht wordt door de paramilitairen en de Nicaraguaanse autoriteiten. Zij menen dan ook in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stellen niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoekers kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij werpen op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeren vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019.

Zij stellen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vragen de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en hun de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissingen ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en nieuwe beslissingen te nemen.

3.2. Verzoekende partijen voegen de bestreden beslissingen en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekers hun paspoorten, hun identiteitskaarten en de paspoorten van de minderjarige zoon van eerste verzoekster en de minderjarige dochter van tweede verzoeker en derde verzoekster neerleggen. De Raad acht hun Salvadoraanse nationaliteit genoegzaam bewezen. Eerste verzoekster legt ook nog een kopie neer van een aangifte die ze deed van de dreigtelefoon in 2019.

5.3. De kern van verzoekers' vluchtredenen kunnen worden samengevat als volgt. Eerste verzoekster getuigde in 2007 op een proces in verband met de mensenhandel van M., een Guatemalteeks meisje. De beschuldigde vrouw, die uit de wijk van eerste verzoeker kwam, werd veroordeeld tot veertig jaar celstraf. Deze vrouw had banden met een bende. Kort na het proces werd eerste verzoekster, die toen in Lourdes woonde, tweemaal afgeperst door een bende. De eerste keer betaalde ze, de tweede keer verliet ze haar woning. Ze ontvluchtte Lourdes en verbleef op verschillende plaatsen, tot ze zich uiteindelijk in Soyapango vestigde, waar ze samenwoonde met haar schoonzoon (tweede verzoeker), haar dochter (derde verzoekster), haar minderjarige zoon en haar kleindochter. Op 3 maart 2019 kwam eerste verzoekster in Soyapango een kennis uit Lourdes tegen, aan wie ze haar telefoonnummer gaf. Dezelfde dag werden eerste verzoekster en haar familieleden telefonisch bedreigd door bendeleden die de gebeurtenissen in 2007 aanhaalden. Eerste verzoekster diende op 13 maart 2019 voor deze bedreigingen klacht in bij het politiebureau van Lourdes. Het gezin verbleef in hun woning in Soyapango tot hun vertrek uit El Salvador op 8 april 2019.

Tweede verzoeker en derde verzoekster vrezen aangevallen te worden door bendeleden omwille van de bedreigingen geuit ten aanzien van eerste verzoekster.

Daargelaten de vraag of de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met de criteria in de vluchtelingendefinitie komt de Raad, na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde problemen met de bende.

Zo stellen de bestreden beslissingen op goede gronden dat de verklaringen van eerste verzoekster over het proces dat de bron van al hun problemen zou geweest zijn, vaag en weinig doorleefd zijn. De Raad stelt immers vast dat eerste verzoekster nauwelijks informatie kan geven over de gerechtelijke procedure: zo weet zij niet hoe de vrouw heette tegen wie ze heeft getuigd (notities PO eerste verzoekster, p. 11), is ze niet zeker met welke bende deze vrouw banden heeft maar heeft ze enkel vermoedens dat het MS is (notities PO eerste verzoekster, p. 14), weet ze niet welke politiebureau instantie zich bezig hield met de zaak (notities PO eerste verzoekster, p. 9-10), en waar de zitting op de rechtbank precies plaatsvond noch op welke datum. Zij verklaart hierover enkel dat zij denkt dat het proces in de rechtbank van Santa Tecla was en in 2008 (notities PO eerste verzoekster, p. 11). Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat eerste verzoekster de vrouw tegen wie ze getuigde niet persoonlijk kende en daardoor niet veel informatie over haar kon geven, kan dit niet overtuigen. Vooreerst stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat het om een vrouw uit de buurt ging, daar dit vermeld wordt in de aangifte en ook door eerste verzoekster zo werd gesteld tijdens haar interview: *“Ze woonde om de hoek in haar andere steeg”* (notities PO eerste verzoekster, p. 5). Bovendien verbleef M., het meisje dat door de vrouw was verhandeld, gedurende ongeveer twee maanden in het huis van eerste verzoekster en had eerste verzoekster een goede band met haar (notities PO eerste verzoekster, p. 9) zodat kan aangenomen worden dat de naam van de vrouw ooit in gesprekken met M. naar boven zou zijn gekomen.

Daarnaast beweert eerste verzoekster te hebben getuigd in een proces tegen de vrouw, waardoor er toch ook verwacht zou kunnen worden dat ze minstens tijdens de zitting de naam van de beklaagde zou hebben opgevangen, en hieraan aandacht zou hebben besteed. De Raad merkt bijkomend op dat eerste verzoekster verklaart dat de vrouw in kwestie nog steeds in gevangenschap is (notities PO eerste verzoekster, p. 11), hetgeen erop wijst dat ze toch enige informatie over de vrouw heeft kunnen verkrijgen. Dat eerste verzoekster wel informatie over de huidige toestand van de vrouw zou weten, maar een basiselement zoals haar naam niet zou kennen, is niet aannemelijk. In dit kader dient er daarenboven op te worden gewezen dat de dochter van eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde niet te weten of de vrouw in kwestie reeds in vrijheid was gesteld (notities PO derde verzoekster, p. 11), terwijl eerste verzoekster en haar schoonzoon wel verklaren dat de vrouw nog vastzit (notities PO tweede verzoeker, p. 6). Dat het gezin geen gelijklopende verklaringen aflegt over het feit of de voor mensenhandel beschuldigde vrouw al dan niet nog in gevangenschap zit, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de ingeroepen feiten. Voor zover er in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat de feiten van dertien jaar geleden dateren en het niet vreemd is dat verzoekende partij zich niet veel details herinnert over het proces, merkt de Raad op dat in het bijzonder de naam van de beschuldigde vrouw en van de bende waaraan ze geaffilieerd was, bezwaarlijk details kunnen worden genoemd en dat er, ondanks het verstrijken van een aanzienlijke tijd, toch van eerste verzoekster kan verwacht worden dat ze basisinformatie over deze elementen, die de kern van haar asielaanspraak vormen, zou kunnen geven.

Eerste verzoekster weet bovendien niet of er met betrekking tot het proces in 2007 iets in de media verscheen en zou dit toen ook niet aan de detectives hebben gevraagd (notities PO eerste verzoekster, p. 11). Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de betrokkenheid bij dit proces. Het is niet aannemelijk dat eerste verzoekster, indien zij daadwerkelijk moest getuigen in een proces tegen een vrouw die hierdoor blijkbaar volgens haar verklaringen nog steeds in de gevangenis zit, niet zou weten of hierover in de media werd bericht. Er kan immers redelijkerwijze verwacht kan worden dat eerste verzoekster eventuele media-aandacht voor het proces enigszins zou hebben opgevolgd, al was het om zich ervan te vergewissen of zij als getuige vermeld werd in een persartikel over het proces en zodoende een bijkomend risico zou lopen.

Waar in het verzoekschrift nog wordt aangehaald dat verzoekende partij niet met zekerheid weet tot welke bende de vrouw behoort, maar dat ze vermoedt dat dit MS is, stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat eerste verzoekster tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat ze problemen kenden met mensen van de bende 18, en dat deze tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen ondermijnen. De Raad stelt vast dat eerste verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad tot driemaal toe vermeldde dat ze problemen kende met bende 18 (zie vragenlijst CGVS eerste verzoekster, punt 5). Deze flagrante tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS kan niet verklaard worden door de uitleg in het verzoekschrift dat eerste verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken telkens werd onderbroken en niet de kans kreeg om alles in detail uiteen te zetten. De meervoudige vermelding van de verkeerde bendenaam die verzoekers zouden vrezen betreft immers geen detail of omissie, doch raakt de kern van hun asielaanspraak.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekers geen documenten neerleggen die de gebeurtenissen van 2007 enigszins kunnen staven. Eerste verzoekster verklaart nochtans dat zij toen in verband met de het onderzoek en het proces inzake mensenhandel van het Guatemalteekse meisje M. tweemaal naar de politie in Lourdes ging en als getuige aanwezig was op het proces tegen de vrouw die beschuldigd werd van deze mensenhandel (notities PO eerste verzoekster, p. 5-6). Verzoekers leggen echter geen enkel document neer dat kan staven dat dit gerechtelijk proces, dat de kern van hun asielaanspraak vormt aangezien het de bron is van hun problemen, werkelijk heeft plaatsgevonden. Er kan nochtans aangenomen worden dat er van de bezoeken van eerste verzoekster aan de politie en haar getuigenis op het proces tegen de vrouw schriftelijke verslagen werden opgemaakt zodat redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoekers dit minstens met een begin van bewijs zouden kunnen staven. Eerste verzoekster haalt in verband met de redenen waarom ze de documenten in verband met het proces niet bij de rechtbank opvroeg aan dat ze geen tijd had en bang was dat het gevaarlijk zou zijn (notities PO eerste verzoekster, p. 7). Aangezien eerste verzoekster na de dreigtelefoon nog meer dan een maand in El Salvador verbleef, kan zij bezwaarlijk tijdsnood aanhalen als reden voor het niet opvragen van de documenten in verband met de rechtszaak. Dat zij angstig was om de documenten te gaan ophalen kan evenmin een verklaring vormen, daar zij verklaart zich wel naar Lourdes te hebben begeven om een aangifte bij de politie te gaan doen.

Verzoekers leggen weliswaar een kopie neer van deze aangifte bij de politie van Lourdes in 2019, maar in zoverre dit document authentiek is, hetgeen niet is aangetoond, te meer het een kopie betreft, blijkt uit het document dat het volledig op basis van de verklaringen van eerste verzoekster is opgesteld en kan dit niet dienen als een onafhankelijke bevestiging van de problemen van verzoekers.

Uit voorgaande blijkt dat de door verzoekers aangehaalde getuigenis van eerste verzoekster in een zaak van mensenhandel met betrokkenheid van bendes niet aannemelijk kan worden bevonden, waardoor de eruit voortvloeiende problemen evenmin als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Betreffende de afpersingen in 2007 stelt de bestreden beslissing bovendien op goede gronden dat eerste verzoekster niet aantoont dat er een band is tussen deze afpersingen en de problemen in verband met de mensenhandel, daar eerste verzoekster als enig verband aanhaalt dat er bij beide problemen mensen van bendes betrokken waren (notities PO eerste verzoekster, p. 10), hetgeen bezwaarlijk voldoende is om van een aanwijsbare link te spreken. Voor zover in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat eerste verzoekster twee problemen heeft gekend en niet met zekerheid kan zeggen dat ze met elkaar verbonden zijn, maar dit vermoedt, stelt de Raad vast dat zij hiermee de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen hiermee geenszins weerlegt noch aantoont dat beide feiten met elkaar zouden verband houden. In zoverre verzoekster zou afgeperst zijn in Lourdes in 2007 omdat zij goed haar brood verdiende, zoals zij in het verzoekschrift stellen, tonen verzoekers in elk geval niet aan dat zij omwille van deze feiten die zich dertien jaar geleden zouden hebben afgespeeld nog steeds specifiek geïsoleerd zouden worden door hun toenmalige afpersers.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden de geloofwaardigheid van de afpersingen in vraag, aangezien de verschillende familieleden hier uiteenlopende verklaringen over afleggen. De Raad stelt vast dat eerste verzoekster spreekt van twee afpersingen ten bedrage van duizend dollar, en van bedreigingen, maar geen dreigbrieven vermeldt (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 6), derde verzoekster van dreigbrieven spreekt maar geen afpersing vermeldt (notities persoonlijk onderhoud derde verzoekster, p. 8-9), en tweede verzoeker geen weet heeft van rechtstreeks contact van zijn schoonmoeder met bendeleden vóór 2019 (notities PO tweede verzoeker, p. 7-8). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat tweede verzoeker en derde verzoekster de feiten niet persoonlijk hebben meegemaakt en deze enkel van eerste verzoekster hebben gehoord en dus feiten verkeerd kunnen hebben verstaan of naverteld, kan deze uitleg niet als voldoende worden beschouwd. Er kan immers verwacht worden dat eerste verzoekster met haar gezin over de problemen met de bende zou gesproken hebben, te meer daar dezen leidden tot de vlucht van eerste verzoekster uit Lourdes en de verhuis van derde verzoekster naar haar vader. De aangehaalde ongerijmdheden betreffen overigens geen details, maar de kern van rechtstreekse problemen van eerste verzoekster met bendes in 2007. Voor zover er toch geloof zou worden gehecht aan de afpersingen in 2007, *quod non*, stelt de Raad vast dat verzoekster Lourdes hierom verliet in 2007 en geen gewag maakt van andere problemen die zij gekend zou hebben tussen 2007 en 2019.

Betreffende de telefonische bedreiging in 2019 stelt de bestreden beslissing nog op goede gronden dat de geloofwaardigheid hiervan aangetast wordt door het feit dat verzoekster na twaalf jaar afwezigheid terugkeerde naar Lourdes, de plaats van waaruit alle bedreigingen hun oorsprong hadden, om klacht in te dienen bij de politie. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat eerste verzoekster de klacht in Lourdes moest indienen omdat de feiten zich daar hadden afgespeeld, betreft dit een blote bewering die niet wordt gestaafd. Het argument dat eerste verzoekster geen klacht durfde indienen in Soyapango omdat er daar heel veel bendeleden zijn die de stad en het doen en het laten van de mensen controleren, verklaart niet waarom zij zich in het hol van de leeuw durfde te bewegen door klacht in te dienen in Lourdes. Het is immers daar dat alle problemen in 2007 plaatsvonden, en van waaruit het dreigtelefoontje vermoedelijk zou zijn gepleegd. Daarenboven blijken verzoekers de naam niet te kennen van de kennis die eerste verzoekster tegenkwam in het winkelcentrum: eerste verzoekster weet enkel dat haar naam P. is (notities PO eerste verzoekster, p. 12) en derde verzoekster verklaart zich haar naam helemaal niet te herinneren (notities PO derde verzoekster, p. 9), terwijl de naam van deze vrouw, "P. C.", wel duidelijk vermeld staat in de aangifte (vertaling aangifte, notities eerste verzoekster, p. 15).

De Raad merkt aanvullend op dat verzoekers na de door hun beweerde telefonische bedreiging op 3 maart 2019 nog tot 8 april 2019 in hun eigen woning verbleven. Dit valt moeilijk te verenigen met de door verzoekers aangehaalde vrees, aangezien eerste verzoekster verklaart dat haar bedreigers zeiden dat ze wisten waar ze woonde, met wie en dat ze het hen duur betaald gingen zetten (notities PO eerste verzoekster, p. 6), en dat haar dochter verklaart dat de bende MS, waarvan verzoekers vermoeden dat

het de bende is die hen bedreigde, de gewoonte had om elk uur in de steeg waar ze woonden langs te komen, en niet aarzelden om huizen binnen te gaan of in de steeg mensen te vermoorden (notities PO derde verzoekster, p. 7). Deze manier van handelen door verzoekers doet verder afbreuk aan de door verzoekers aangehaalde problemen, te meer daar zij over een familiaal netwerk beschikken in andere plaatsen in El Salvador (twee broers en één zus van eerste verzoekster in Huizucar (verklaring DVZ eerste verzoekster, punt 17), de familie van tweede verzoeker in Chalatenango (notities PO tweede verzoeker, p. 4)) en daar minstens tijdelijk hadden kunnen proberen onderduiken. Dat de familieleden niet bemiddeld zijn en klein wonen (notities PO eerste verzoekster, p. 13) en dat alle plaatsen in El Salvador onveilig zouden zijn omwille van bende-aanwezigheid (notities PO derde verzoekster, p. 11) doet hier geen afbreuk aan, daar het zeker zeer risicovol was voor verzoekers om in hun huis te blijven, waarvan hun bedreigers reeds hadden meegedeeld de locatie te kennen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het feit dat de zoon en zus van eerste verzoekster de vluchtelingenstatus hebben bekomen in België, stellen de bestreden beslissingen op goede gronden dat *“Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Uit uw verklaringen blijkt overigens geen enkele band tussen de door u aangehaalde asielmotieven en die van uw zoon V. G., C. R. die El Salvador begin 2017 verliet en in 2017 werd erkend als vluchteling. Hetzelfde geldt voor uw zus G., S. M. die in 2014 een verzoek tot internationale bescherming indiende en in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend (CGVS, 1915865 p.6). Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.”* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en dat in het verzoekschrift dit motief van de bestreden beslissingen ongemoeid wordt gelaten, en maakt dit motief tot de zijne.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken omwille van hun beweerde problemen met bendeleden in Lourdes en Soyapango.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseren op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun beweerde problemen met bendes in Lourdes en Soyapango niet aannemelijk maken. Verzoekers brengen verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in hun hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekers geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendegeweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET